

Въ Швеция

Не веднъж умни хора сж правили сметка, че много милиони, които хората харчат за отровнитъ спиртни питиета, биха стигнали само за нѣколко години да си построимъ голѣми и нови училища, читалища, хубави улици и пѣтища и да направимъ много други полезни нѣща. Но има хора, които не вѣрватъ въ това. Но вие, драги деца, повѣрвайте. Това може да стане. То е вече станало въ нѣкои държави.

Миналото лѣто бѣхъ въ Швеция. Престояхъ въ нейната столица Стокхолмъ. Този градъ е най-красивиятъ отъ всички градове въ Европа. А Швеция е страната, за която и англичани и германци и всички, които сж я видѣли, казватъ, че е най-добре уредената страна. Тамъ нѣма бедни хора. Нѣма просяци по улицитѣ.

Хамалитѣ и носачитѣ по гаритѣ сж добре облечени и се отнасятъ извънредно внимателно съ всички. Тамъ кражби не ставатъ. Убийствата сж нѣщо непознато. Честността е толкова голѣма, че каквото и да се остави на улицата, никой не ще го присвои. Всички си живѣятъ като членове на едно добро семейство въ миръ и любовъ. Всички сж любезни и сж готови да оставятъ работата си дори, за да услужатъ. А тамъ всички сж на работа. Тамъ не се работи само презъ лѣтото. Тамъ работятъ постоянно макаръ и по 7—8 часа на день. Работятъ и женитѣ, и мъжетѣ, и децата. Всички работятъ. Работата имъ е спорна, защото всѣки се занимава съ онова, което е научилъ въ специално училище. Тамъ има училища за всичко. И тѣзи училища сж най-хубавитѣ, най-хигиеничнитѣ и съ най-много удобства, съ широки, свѣтли стаи, съ много прозорци, съ хубави черни дѣски, които въ стантѣ за първо и второ отдѣления покриватъ третѣ стени. На такива черни дѣски едновременно могатъ да пишатъ 10, 15 и повече деца. Въ всѣка класна стая има по единъ хубавъ шкафъ, въ който сж поставени всички потребни за ученицитѣ: моливи, писалки, писци, тетрадки, блокове за рисуване, боички, картити, пластелинъ, мастило, учебници, тебеширѣ и много др. Ученикитѣ свободно самъ си взема това, отъ което има нужда. Всички ученици пазятъ и пестятъ

БЪЛГАРСКИ ПИСАТЕЛИ

Елинъ Пелинъ

Елинъ Пелинъ е роденъ на 18 юли 1878 год. въ с. Байлово, Софийско. Печата галъ е за пръвъ пѣтъ презъ 1894 год. въ списание „Изворъ“. Тогава той е обѣрналъ внимание на всички съ своята дарба да разказва за неволитѣ и за страданията на селянитѣ. И всичкитѣ негови книги рисуватъ живота на нашето село и обичята и привѣрзаността на българина къмъ домашното огнище и къмъ земята.

Но Елинъ Пелинъ не пише само за голѣмитѣ. Той е и ненадминатъ у насъ детски поетъ, обичанъ отъ всички деца. Неговитѣ пѣсни за малкитѣ говорятъ направо на детската душа и я прераждатъ.

потребитѣ. Никой не взема повече отколкото му трѣбва.

Чиноветѣ сж хубаво боядисани и лъщятъ като лакирани. Нито по тѣхъ, нито по стенигъ има дракотинки. Подоветѣ сж послани съ гума. И тѣ лъщятъ. Всѣка непотребна книжка се хвърля въ скрито въ стената сандѣче.

Въ училищата сжщо има всички земеделѣски сечива, които сж извънредно много. Има по 10—12 видове различни лопати, толкова вили, гребла, десетина видове мотики, поливалки и др. Всѣко училище си има баня и кухня. Стенитѣ на банята сж облепени съ дебелѣ и разноцвѣтни стѣкла, или съ порцеланъ. Всички ученици всѣки день се къпятъ въ тѣхъ. Въ кухнитѣ, които сж уредени извънредно добре, се приготвява предобѣдната закуска и обѣда. Ученицитѣ следъ втория частъ получаватъ закуска, — шише съ млѣко (което е добре запазено и за да го не преливатъ и замърсяватъ го пиятъ презъ хубави сламки), кифличка съ медъ, масло, сирене, мармеладъ или нѣщо друго. Ученицитѣ, които живѣятъ далечъ, обѣдватъ въ училището. Храната се готви

Иванъ Кириловъ

Иванъ Кириловъ е роденъ на 21 май 1878 год. въ гр. Елена. Завършилъ е гимназия въ Силистра, а университетъ въ гр. Тулуза (Франция) и Фрибургъ (Швейцария). Печата галъ е за пръвъ пѣтъ презъ 1899 год. въ списание „Прагъ“, редактирано отъ Антонъ Страшимировъ въ гр. Видинъ. Оттогава до сега Иванъ Кириловъ е написалъ и е издалъ десетки книги — драма, романи, повести и разкази изъ живота на града и на селото.

Хубаво, увлекателно и искрено разказва Ив. Кириловъ. Отъ всѣка страница на неговитѣ книги се излъчва свѣтлина и любовъ къмъ всичкитѣ хора. А неговитѣ детски приказки и разкази запленяватъ душата и не могатъ да се забравятъ никога.

отъ самитѣ ученици подъ рѣководството на учителка. И всичко това, драги български дечица, нито е приказка, нито пѣкъ е сладкъ сънъ. Това е истина, която може да се види всѣки день въ тази „рай страна“. Не се учудвайте като ви кажа, че за всичко това плаща държавата. Тамъ има въ истинската смисълъ на думата безплатно училище. Но тамъ бацитѣ не сж въ кръчмитѣ.

Въ идния брой ще разкажа, какъ шведскитѣ деца прекарватъ свободното си време.

Хр. Лалевъ.

Въ Шанхай (Китай) сж изгорени опонителни вещества, на стойностъ за 280 милиона лева, които били конфискувани отъ митническитѣ власти.

Неуморно разпространявайте най-любимиятъ детски вестн. „Трезво дете“

Ал. Бурмовъ

Пиянъ Заю

Нахлупи Заю сивъ калпакъ,
Нарами дрѣновъ сухъ кривакъ,
На гости трѣгна примененъ —
Че коледа е — личенъ день.

Навѣнка студъ лицето бий,
Ехъ, трѣбва винце да се пий,
Че виното ще сгорещи
Крѣвта му — въ жилитѣ да ври.

И той се въ кръчмата отби,
Съ мезе отъ морковъ вино пи.
Едно шишенце, две, че три —
И най-накрая се напи.

Излѣзе Заю вѣнка пакъ
Замахна тежкия кривакъ

И викна: „Кучета, ловци,
Прочетени сж ваштѣ дни!“

Насрѣща нѣкой се сниши —
Настрѣхна Заю, сви уши,

Кривака здраво стисна той:
„Ей, кой е тамъ? Я чакай! Стой!“

Свѣтна. Запуши. Изгърмѣ,
На снѣга Заю се прострѣ.

Съсъ Меча чичо Забунякъ
Доиде, засука черъ мустакъ,

Подигна Зая за уши
На чантата го окачи.

„Ей, ималъ съмъ късметъ голѣмъ!“
И трѣгна веселъ и засмѣнъ.

Въ Мексико начело на въздържателното движение е застаналъ председателя на републиката, Портесъ Жилъ. Образуванъ е общонароденъ комитетъ подъ председателството на директора на Народното здраве. Изработенъ е обширенъ планъ за борба срещу алкохолизма. Въ цѣлата страна сж образувани комитети съ участието на представители на еснафски и други сѣзии.

Само въ столицата на тази американска страна повече отъ сто хиляди деца сж произнесли тържествена клетва, съставена и прочетена отъ самия председател, предъ родителитѣ и учителитѣ на децата.

Владимиръ Русалиевъ

СРЕЩУ КОЛЕДА

Ношъта е тъмна. Вънъ вие буря, пилѣе снѣга и блѣска по вратитѣ и прозорцитѣ.

Митко и неговата майка не спятъ. Наближава полунощъ, а тѣ стоятъ край угасналото огнище и мълчатъ. Тѣ чакатъ бащата на Митко. Утре е Коледа. Той трѣбваше вече да е вкъщи. Фабриката не бѣше много далечъ.

Тѣ слушаха бурята. Тѣхната мѣничка хижа стоеше самотна на края на единъ голѣмъ, многохиладенъ градъ. И бурята бѣсно се втурваше върху тази малка и бедна хижа и, сякашъ, искаше да я отнесе.

Майката бѣше тревожна и неспокойна и все ставаше да поглежда презъ единственото малко прозорче, на което едната половина бѣше отъ книга.

А Митко мислѣше за друго.

— Тази година нали и у насъ ще дойде, бе мамо?

— Ще дойде, милото ми, ще дойде!

— А миналата година и по-миналата защо не дойде?

— Голѣмъ е този градъ, детето ми, а дѣдо Коледа е старъ и товарътъ му е много тежъкъ. Докато обиколи всичкитѣ къщи, докато наближи нашата — съмва се и той отново си отива.

— А когато дойде, нали и за мене ще остави подарѣци, като на другитѣ де-

ца?.. Тѣ всички миналата година имаха и само азъ нѣмахъ... И колко ми бѣше мъчно.

— Ще ти остави, детето ми... Все хубави подарѣци.

— Нови обуца, дрехи и чанта за книгитѣ, е-хе... една хубава чанта, каквито иматъ другитѣ... и обуца... новички, а тѣзи скжсанитѣ, ще ги захвърля. Презъ тѣхъ ми се мокрятъ краката и ми е много студено. Нали е много добъръ дѣдо Коледа, бе мамо?

— Много добъръ. Но той иде само тогазъ, когато малкитѣ деца дълбоко спятъ, и тайно оставя до тѣхъ подарѣцитѣ?

Митко не чака да му кажатъ да си легне. Той стана, цѣлуна майка си и се мушна подъ скжсаната черга на одѣра. И не следъ много той се унесе въ спокоенъ сънъ.

А майка му остана при огнището. Тя бѣше изтрѣпнала отъ мъка и отъ страхъ. Пѣтътъ отъ фабриката до тѣхната хижа минаваше покрай много кръчми. И тя заплака.

Часоветѣ минаваха бавно. Ношъта сякашъ продължаваше отъ година и сякашъ още години щѣше да трае.

Майката задавено плачеше, а Митко сънуваше, че обува едни хубави обувки и че е съ чанта на гърба. И съ нови дрехи

е той. И гордо, гордо стѣпва по бѣлия снѣгъ и така му е радостно, топло и хубаво... Той отива на елха. У тѣхъ нѣма. но той е поканенъ на гости и тамъ има елха. Това е срѣдъ голѣмия градъ. Въ тази къща всичко е свѣтнало. Всичко е потънало въ цвѣтя и коприна. Вжтре, край елхата, пѣе хоръ. Въ една отъ стантѣ свирятъ, Въ друга — танцуватъ. Той спира при елхата. Тя е отрупуна съ скжпи подарѣци. Стотици разноцвѣтни ламби горятъ между нейнитѣ зелени клонови.

— Ето, виждашъ ли, — казва му едно засмѣно дете — това все дѣдо Коледа го донесе. Той се е качилъ на нашия автомобилъ и най-напредъ у насъ дойде.

— Ама съ автомобилъ ли пѣтува дѣдо Коледа? — запита учудено Митко.

— Разбира се. Сега никой не си трепе краката. Въ такъвъ голѣмъ градъ, кога дѣдо Коледа ще обиколи пеша всичкитѣ къщи?

— А които нѣматъ автомобилъ?

— При тѣхъ ще се отбие, ако има време — каза засмѣно детето и отиде въ една отъ блѣснатитѣ стаи.

Митко си трѣгна. Той слѣзе самъ на улицата и се запѣти къмъ тѣхната хижа. Така той вървя дълго. Изъ пѣтя срѣщна мново шейни. На конетѣ звѣнтѣха малки звѣнчета, а въ шейнитѣ пѣяха. Всички пѣяха. Всички бѣха радостни. Цѣлиятъ градъ празнично свѣтѣше.

И Митко запѣ и зави къмъ края на града. Тамъ всичко бѣше потънало въ

мракъ. Глухо бѣше. На единъ ягълъ единъ непознатъ пиянъ човѣкъ го хвана за ржката и го блѣсна. Митко политна и падна...

Когато той се събуди бѣше вече свѣтло. Той бързо се надигна отъ одѣра и сърдцето му се сви болезнено. До угасналото огнище блѣдна и разплакана стоеше неговата добра майка. А баща му още го нѣмаше. Той и тази коледа бѣше пропилял паритѣ си и бѣше оставилъ жена си и детето си безъ хлѣбъ и огънъ.

Вл. Русалиевъ